

Motion till riksdagen

1988/89:Ju420

av Lena Öhrsvik (s)

Vittnesplikten för psykologer

I rättegångsbalken har införts regler, av vilka framgår att psykologer inte har vittnesplikt – det föreligger ett frågeförbud.

Under ärendets behandling framkom att dessa bestämmelser inte överensstämmer med 71 § 4 st. socialtjänstlagen, där det framgår att uppgiftskyldighet föreligger för myndigheter, vars verksamhet berör barn och ungdom. Konstitutionsutskottet uttalade att frågorna var olika och att socialtjänsten skulle göra sin utredning med hjälp av uppgifterna.

I praktiken är det så att t.ex. PBU medverkar i socialtjänstens utredningar. I de fall socialtjänsten anser att vård inte kan beredas med samtycke, går målet vidare till förhandling i förvaltningsdomstol. I andra mål, som rör vårdnad om barn, handläggs dessa vid allmän domstol. I synnerhet i de förstnämnda fallen kan man svårigen tänka sig att vårdnadshavaren lämnar sitt medgivande till att en psykolog hörs som vittne, då denna kanske skrivit ett för vårdnadshavaren negativt yttrande. Just i fall som berör barn och ungdom är det oerhört viktigt med en allsidig utredning, eftersom både beredande av vård med stöd av LVU och utebliven sådan vård är av utomordentlig betydelse för barnet/ungdomen.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär att bestämmelsen om psykologs vittnesplikt utformas så att det framgår att psykolog skall ha vittnesplikt i mål om barn och ungdom.

Stockholm den 25 januari 1989

Lena Öhrsvik (s)